

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

P-160/2024-52

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sutkinji Andrei Jelenić Pitoski, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja IVAN ZUPČIĆ, vlasnik obrta Cincin, Trget, Brgod 61, OIB 96009016996, kojeg zastupaju punomoćnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Miljenko Mrakovčić i Bojan Milić, odvjetnici u Rijeci, protiv tuženika I. PORCHE INTER AUTO d.o.o., Poslovnica Istra, Pula, Industrijska 2b, OIB 67492500921, kojeg zastupaju punomoćnici iz Odvjetničkog društva KNEZović I PARTNERI j.t.d., odvjetnici u Zagrebu, i II. tuženika MULTIPARTNER d.o.o., Kukuljanovo, Kukuljanovo 450, OIB 28853900792, kojeg zastupa punomoćnik Florijan Matić, odvjetnik u Rijeci, radi ispunjenja ugovorne obveze i naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 14. travnja 2026. u nazočnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu održanom 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se I. tuženiku PORSCHE INTER AUTO d.o.o., Zagreb, Velimira Škorpika 21-23, OIB: 67492500921, i II. tuženiku MULTIPARTNER d.o.o., Kukuljanovo, Kukuljanovo 450, OIB: 28853900792, da solidarno, o svom trošku, na vozilu tužitelja marke Volkswagen Crafter 35, registarske oznake PU-555-VP, broj šasije WV1ZZZSYZK9066828, izvrše zamjenu postojećeg neispravnog rashladnog uređaja Zanotti Z250S-F sa novim istim rashladnim uređajem marke Zanotti model Z250S-F, istih ili odgovarajućih tehničkih karakteristika, sa izolacijom i važećim ATP certifikatom, ili drugim novim rashladnim uređajem sa izolacijom i ATP certifikatom sa sličnim karakteristikama, u roku od 15 dana,

II. Nalaže se I. i II. tuženiku da tužitelju solidarno isplate iznos od 3.981,18 EUR, u roku od 15 dana,

III. Nalaže se I. i II. tuženiku da tužitelju solidarno naknade troškove parničnog postupka u iznosu od 2.177,98 EUR, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 29. svibnja 2026. do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv I. tuženika Porsche Inter Auto d.o.o. i II. tuženika Multipartner d.o.o. 13. rujna 2022. pred Općinskim sudom u Puli – Pola podnio tužbu radi ispunjenja ugovorne obveze i naknade štete. Predmet je pred Općinskim sudom u Puli – Pola bio vođen pod poslovnim brojem P-600/2022, a nakon odluke o stvarnoj nenadležnosti postupak je nastavljen pred Trgovačkim sudom u Pazinu pod poslovnim brojem P-160/2024.

1.1. U tužbi je naveo da je 8. ožujka 2019. s I. tuženikom sklopio ugovor o kupoprodaji novog teretnog vozila Volkswagen Crafter 35. Prema navodima tužitelja, predmet kupoprodaje nije bilo samo osnovno teretno vozilo, nego vozilo s ugrađenim rashladnim uređajem, izolacijom i ATP certifikatom, odnosno vozilo hladnjača namijenjeno za potrebe obrta tužitelja Cincin. Tužitelj je naveo da se bavi djelatnošću morske akvakulture, morskog ribolova te trgovine na malo i veliko ribama, rakovima i školjkama. Zbog te djelatnosti bilo mu je potrebno vozilo s rashladnim uređajem koje omogućuje prijevoz i privremeno čuvanje lako kvarljive robe, osobito školjkaša.

1.2. Tužitelj navodi da je 18. lipnja 2019. preuzeo predmetno vozilo s ugrađenim rashladnim uređajem i ATP certifikatom. Navodi da su se nakon preuzimanja vozila počeli pojavljivati skriveni nedostaci - problemi s rashladnim uređajem, i to tako da rashladni uređaj nije hladio, da je dolazilo do propuštanja rashladne tvari odnosno plina, odnosno da elektromotor nije radio u stand-by pogonu. Opisani kvarovi pojavili su se već tijekom ljeta 2019., zatim ljeta 2020., pa ponovno u sezoni 2021. te u sezoni 2022. Tužitelj navodi da je o uočenim kvarovima obavještavao I. tuženika gdje su ga upućivali da vozilo odveze II. tuženiku kao ovlaštenom serviseru. Tužitelj navodi da je tako i postupio te da je vozilo na popravak kod II. tuženika vozio najmanje tri puta.

1.3. Tužitelj drži da je I. tuženik odgovoran kao prodavatelj vozila s nedostatkom, jer je upravo I. tuženik tužitelju prodao vozilo s ugrađenim rashladnim uređajem, izolacijom i ATP certifikatom. Tužitelj smatra da se I. tuženik ne može osloboditi odgovornosti pozivanjem na to da rashladni uređaj nije sam ugradio ili servisirao, budući da je rashladni uređaj bio sastavni dio ugovorene isporuke. U odnosu na II. tuženika, tužitelj navodi da je II. tuženik bio uključen u ugradnju i servisiranje rashladnog uređaja, da je obavljao popravke u jamstvenom režimu i da je, s obzirom na rezultate popravaka, odgovoran po osnovi jamstva. Tužitelj osobito ističe da se kvarovi nisu trajno otklonili iako je vozilo više puta bilo na servisu kod II. tuženika.

1.4. Tužitelj navodi da je zbog ponavljanih kvarova i nemogućnosti korištenja rashladnog uređaja morao unajmiti zamjensko rashladno vozilo od Davora Siljana, kako bi mogao obavljati djelatnost u ljetnim mjesecima, te da je za period najma od 10. srpnja 2022. pa do 10. rujna 2022. platio iznos od 30.000,00 kn, odnosno 3.981,18 EUR.

1.5. Slijedom navedenog tužitelj traži da sud naloži tuženicima zamjenu kompletnog rashladnog uređaja na predmetnom vozilu, uključujući troškove demontaže postojećeg i montaže novog rashladnog sustava s ATP certifikatom, te naknadu štete zbog najma zamjenskog vozila. Tužitelj je postavio i eventualno kumulirani tužbeni zahtjev kojim traži da sud naloži tuženicima naknaditi štetu u iznosu

od 99.091,60 kn, odnosno 13.150,06 EUR, koji iznos obuhvaća vrijednost novog rashladnog uređaja kojim je potrebno zamijeniti stari, troškove demontaže i montaže novog rashladnog sustava na vozilu te iznos od 30.000,00 kn, odnosno 3.981,18 EUR, koliko je, prema navodima tužitelja, bio primoran platiti za najam zamjenskog vozila.

2. U odgovoru na tužbu I. tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. U bitnom navodi da je tužitelju isporučeno novo vozilo koje je pri primopredaji bilo ispravno i bez utvrđenih materijalnih nedostataka. Ističe da je vozilo isporučeno s ATP certifikatom, a da tužitelj prilikom preuzimanja vozila nije stavio prigovor na njegovu ispravnost. I. tuženik tvrdi da nije proizvođač, ugraditelj ni serviser rashladnog uređaja. Prema njegovim navodima, rashladni uređaj su u vozilo ugradili odnosno servisirali drugi subjekti, odnosno Hamer Tehnika d.o.o. i/ili II. tuženik, pa I. tuženik smatra da ne može odgovarati za naknadne kvarove rashladnog uređaja niti za eventualne propuste u servisiranju. S time u svezi navodi kako se jamstvo iz čl. 6.7. Ugovora ne odnosi na vanjske dorađene dijelove te stoga ističe prigovor promašene pasivne legitimacije. I. tuženik navodi da su eventualni kvarovi rashladnog uređaja prijavljivani i otklanjani kod ovlaštenih serviseri te da je vozilo nakon servisnih intervencija vraćano tužitelju u ispravnom stanju. Prema I. tuženiku, tužitelj nije dokazao da je vozilo imalo materijalni nedostatak u trenutku predaje niti da je eventualni kasniji kvar posljedica uzroka koji je postojao prije prijelaza rizika na kupca.

2.1. I. tuženik također osporava pravodobnost i urednost prijave nedostataka te tvrdi da tužitelj nije dokazao da je zahtjev za zamjenu rashladnog uređaja i naknadu štete postavio unutar jamstvenog roka i u rokovima predviđenima Zakonom o obveznim odnosima.

2.3. I. tuženik osporava i visinu štete, osobito iznos najma zamjenskog vozila. Navodi da tužitelj nije dokazao da je najam zamjenskog vozila bio nužan, da je vozilo stvarno unajmljeno i plaćeno te da postoji uzročna veza između postupanja I. tuženika i navodne štete.

3. U odgovoru na tužbu II. tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. U bitnom navodi da nije bio prodavatelj vozila tužitelju i da s tužiteljem nije sklopio kupoprodajni ugovor. Stoga smatra da prema tužitelju ne može odgovarati kao prodavatelj za materijalne nedostatke prodane stvari. II. tuženik navodi da je rashladni uređaj ugradio odnosno servisirao u okviru poslovnog odnosa s Hamer Tehnikom d.o.o., a ne kao prodavatelj vozila tužitelju. Ističe da je bio ovlašteni serviser za rashladne uređaje marke Zanotti i da je servisne intervencije obavljao stručno, pravodobno i u skladu s pravilima struke.

3.1. II. tuženik tvrdi da su kvarovi koje je tužitelj prijavljivao bili otklonjeni, a da je vozilo nakon svake servisne intervencije tužitelju vraćeno s rashladnim uređajem u funkcionalnom stanju. Navodi da je za rashladni uređaj postojalo jamstvo u trajanju od 24 mjeseca te da su popravci unutar jamstvenog razdoblja obavljani bez naplate.

3.2. II. tuženik posebno ističe da je tužitelj rashladni uređaj koristio pretežito dok vozilo nije bilo u pogonu, odnosno u stand-by režimu, kao sredstvo za skladištenje školjkaša i drugih morskih proizvoda. Prema stajalištu II. tuženika, takav način uporabe nije uobičajen za rashladni uređaj ugrađen u vozilo i mogao je dovesti do preopterećenja elektromotora, električnih instalacija i kompresora. II. tuženik smatra

da uzrok kvarova nije u neispravnosti uređaja ili neurednom servisiranju, nego u nepravilnom korištenju rashladnog uređaja od strane tužitelja. Oспорава osnovanost zahtjeva za zamjenu kompletnog rashladnog uređaja, navodeći da eventualni kvar pojedinog dijela ne opravdava zamjenu cijelog uređaja.

4. Tijekom postupka tužitelj je ustrajao na već istaknutim navodima. Isticao je da tuženici pokušavaju vlastitu odgovornost prenijeti jedan na drugoga ili na treću pravnu osobu. Tužitelj je naveo da je I. tuženik prodao tužitelju vozilo s nedostatkom, dok je II. tuženik za popravke izvršene na tom vozilu tužitelju izdao jamstvo, a s obzirom na rezultate popravaka tužitelj smatra da su ostvarene pretpostavke odgovornosti po osnovi jamstva II. tuženika. Isticao je da I. tuženik ne može izbjeći odgovornost prema kupcu upućivanjem na Hamer Tehniku d.o.o. ili II. tuženika, jer je tužitelju upravo I. tuženik prodao vozilo s rashladnim uređajem kao ugovorenom funkcionalnom cjelinom. U odnosu na II. tuženika tužitelj je isticao da je II. tuženik obavljao popravke rashladnog uređaja, da je davao jamstvo odnosno produljeno jamstvo nakon popravaka, a da kvarovi unatoč tome nisu trajno otklonjeni. Tužitelj je tijekom postupka naglašavao da mu nitko od tuženika nije dao posebne upute o ograničenjima korištenja rashladnog uređaja u stand-by režimu, niti ga je upozorio da se uređaj ne bi smio višesatno koristiti dok vozilo miruje i dok je uređaj priključen na električnu energiju. Na ročištu održanom 14. travnja 2026. tužitelj je precizirao tužbeni zahtjev na način da u dijelu koji se odnosi na rashladni uređaj iza riječi "istim rashladnim uređajem" treba dodati "marke Zanotti, model Z250S-F", te da se u dijelu zahtjeva kojim tužitelj potražuje isplatu u kunama zadrži samo isplata u eurima, budući da je tijekom postupka službena valuta postala euro.

5. I. tuženik je tijekom postupka ustrajao na istaknutim prigovorima. Isticao je da je vozilo pri primopredaji bilo ispravno, da nisu utvrđeni materijalni nedostaci te da je tužitelju predano vozilo koje odgovara ugovoru, te da ne može odgovarati za radove koje su obavljali drugi subjekti. Smatrao je da eventualna odgovornost može biti na ugraditelju ili serviseru, a ne na prodavatelju vozila.

6. II. tuženik je također tijekom postupka ustrajao na istaknutim prigovorima. Isticao je da nije prodavatelj vozila i da ne može odgovarati po pravilima o odgovornosti prodavatelja za materijalne nedostatke. Upozoravao je da su svi kvarovi koji su prijavljeni u jamstvenom roku pravodobno otklonjeni i da je vozilo nakon svake intervencije vraćeno tužitelju u funkcionalnom stanju. Posebno je tvrdio da je nakon zamjene elektromotora uređaj testiran i da je radio i u pogonu vozila i u stand-by režimu. Isticao je i da se kvarovi na elektromotoru događaju rijetko te da dvostruka zamjena elektromotora upućuje na neuobičajen način korištenja uređaja. Smatrao je da je tužitelj koristio rashladni uređaj pretežito kao skladište, odnosno u režimu za koji uređaj nije predviđen.

7. Radi utvrđenja odlučnih činjenica sud je prihvatio i izveo dokaz uvidom u dokumentaciju u spisu, osobito u ugovor o kupoprodaji vozila, dokumentaciju o primopredaji vozila, ATP certifikat, račune i dokumentaciju o ugradnji rashladnog uređaja, servisnu dokumentaciju i radne naloge, jamstvenu dokumentaciju odnosno dokumentaciju o produljenom jamstvu, dopise i podneske stranaka, dokumentaciju koja se odnosi na najam zamjenskog vozila. Sud je također prihvatio i izveo dokaz saslušanjem tužitelja Ivana Zupčića i zakonskog zastupnika II. tuženika Franka Načinovića, te saslušanje svjedoka Hrvoja Bereka, Jadranka Dike, Andreja Dobrana,

Tina Černjula i Zorana Bačića. Sud je prihvatio i izveo dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Marinu Soriću, koji je izradio pisani nalaz i mišljenje, pisano se očitovao na podneske stranaka te je usmeno saslušan na ročištu.

8. Tužbeni zahtjev tužitelja, čiji je predmet ispunjenje ugovorne obveze te naknada štete, osnovan je.

9. Među strankama nije sporno da je tužitelj s I. tuženikom sklopio ugovor o kupoprodaji novog vozila Volkswagen Crafter 35. Nije sporno da je vozilo bilo teretno vozilo s ugrađenim rashladnim uređajem marke Zanotti, model Z250S-F, izolacijom i ATP certifikatom. Nije sporno da je rashladni uređaj imao mogućnost rada tijekom pogona vozila i mogućnost rada u stand-by režimu dok je vozilo parkirano i priključeno na električnu energiju. Nije sporno da su se na rashladnom uređaju pojavljivali kvarovi, uključujući propuštanje rashladnog sredstva i kvarove elektromotora stand-by pogona. Nije sporno da je II. tuženik obavljao servise intervencije na rashladnom uređaju, uključujući zamjenu elektromotora stand-by pogona.

10. Sporno je je li vozilo s rashladnim uređajem imalo materijalni nedostatak u smislu Zakona o obveznim odnosima. Sporno je odgovara li I. tuženik kao prodavatelj za nefunkcionalnost rashladnog uređaja, iako taj uređaj nije sam ugradio ni servisirao. Sporno je odgovara li II. tuženik kao serviser i jamstveni subjekt te je li njegova odgovornost utemeljena na jamstvu, ugovoru o djelu, neurednom servisiranju ili općoj odštetnoj odgovornosti. Sporno je jesu li reklamacije tužitelja bile pravodobne i uredne te jesu li popravci bili provedeni unutar jamstvenog roka. Sporno je jesu li uzrok kvarova bili nedostaci rashladnog uređaja, neuredno servisiranje i nepotpuna dijagnostika, ili nepravilno korištenje uređaja u stand-by režimu od strane tužitelja. Sporno je ima li tužitelj pravo zahtijevati zamjenu kompletnog rashladnog uređaja ili samo popravak pojedinih dijelova. Sporno je je li tužitelj dokazao štetu zbog najma zamjenskog vozila, je li najam bio nužan i osnovan, je li najam plaćen te postoji li uzročna veza između te štete i nefunkcionalnosti rashladnog uređaja.

11. Iz Ugovora o kupoprodaji novog vozila od 8. ožujka 2019. (stranica 16 do 22 spisa), koju ispravu sud cijeni vjerodostojnom i odlučnom za pitanje ovog spora, proizlazi da je I. tuženik bio prodavatelj, a tužitelj kupac vozila Volkswagen Crafter 35. Sud iz ugovora utvrđuje da predmet kupoprodaje nije bilo samo osnovno vozilo, nego vozilo s dodatnom opremom koja uključuje rashladni uređaj, izolaciju i ATP certifikat. Stoga je rashladni uređaj bio dio ugovorene isporuke i bitna funkcionalna komponenta prodane stvari. Nadalje, i dokumentaciju o primopredaji vozila (stranica 23 spisa) sud ocjenjuje vjerodostojnom u dijelu u kojem se utvrđuje da pri preuzimanju nisu bili evidentirani vidljivi materijalni nedostaci. Međutim, ta isprava ne isključuje postojanje skrivenih ili uporabom manifestiranih nedostataka, osobito onih koji se odnose na funkcionalnost rashladnog uređaja u stvarnim uvjetima korištenja. S time u svezi, budući da je vozilo s rashladnim uređajem isporučeno s ATP certifikatom, sud zaključuje da je vozilo pri predaji bilo formalno opremljeno za prijevoz lako kvarljive robe. Međutim, sam certifikat ne dokazuje trajnu funkcionalnost rashladnog uređaja tijekom kasnijeg korištenja. Prema nalazu vještaka, kako će se kasnije obrazlagati, ATP certifikat je u međuvremenu istekao, no ta činjenica ne mijenja ocjenu da je pri predaji vozila rashladna funkcija bila ugovorena i bitna.

12. Iz računa (stranica 114 spisa) i dokumentacije o ugradnji rashladnog uređaja proizlazi da je rashladni uređaj bio ugrađen u poslovnim lancu u kojem su sudjelovali I. tuženik, Hamer Tehnika d.o.o. i II. tuženik. Iz tih isprava sud utvrđuje da je I. tuženik prema tužitelju nastupao kao prodavatelj vozila s rashladnom nadogradnjom, a da je II. tuženik sudjelovao kao stručni subjekt za rashladni uređaj.

13. Iz računa i servisnih naloga (stranica 110-115 spisa), čija vjerodostojnost nije sporna, proizlazi da su na rashladnom uređaju u svibnju i srpnju 2020. od strane II. tuženika obavljani popravci koji se odnose na nadopunu rashladnog sredstva i zamjenu elektromotora stand-by pogona. Ti radni nalozi potvrđuju da kvarovi nisu bili samo subjektivna tvrdnja tužitelja, već da su servisno evidentirani i otklanjani.

13.1. Iz radnog naloga II. tuženika od 25. svibnja 2020., proizlazi da je na vozilu tužitelja utvrđen kvar koji se sastojao u propuštanju rashladne tvari.

13.2. Iz radnog naloga II. tuženika od 31. srpnja 2020. proizlazi da je na rashladnom uređaju utvrđen kvar elektromotora stand-by pogona.

13.3. Iz radnog naloga II. tuženika od 2. kolovoza 2021. proizlazi da je ponovno došlo do kvara elektromotora stand-by pogona.

14. Iz Izjave o produljenju jamstva II. tuženika (stranica 28 spisa) proizlazi da proizlazi da je prema radnom nalogu iz 2019. na predmetnom vozilu ugrađen rashladni uređaj Zanotti Z250 te da jamstvo vrijedi 24 mjeseca počevši od 9. srpnja 2019. Istom Izjavom utvrđeno je da za elektromotor stand-by pogona koji je na navedenom rashladnom uređaju zamijenjen 31. srpnja 2020. vrijedi dodatno jamstvo od 24 mjeseca od dana zamjene elektromotora.

15. Iz ugovora o najmu motornog vozila (stranica 46 do 48 spisa) proizlazi da je tužitelj zaključio predmetni ugovor sa Davorom Siljanom, vlasnikom obrta za morski ribolov, školjkarstvo, uzgoj i trgovinu dana 10. srpnja 2022. a kojim je tužitelju dano u najam vozilo u periodu od 10. srpnja 2022. do 10. rujna 2022. za iznos od 15.000,00 kn mjesečno, odnosno ukupno 30.00,00 kn za ugovorena dva mjeseca.

16. Iz iskaza tužitelja Ivana Zupčića, koji je kazivao uvjerljivo, neposredno, životno pa sud navedeni iskaz pozitivno vrijednosno cijeni, proizlazi u bitnome da je s I. tuženikom sklopio ugovor o kupoprodaji novog vozila, da se bavi uzgojem morskih plodova, osobito školjkaša, da mu je za tu djelatnost bilo potrebno vozilo s rashladnim uređajem, da je prodavatelja Porsche Inter Auto d.o.o. u Puli obavijestio čime se bavi i kakvo vozilo treba te da je napomenuo da želi hladnjaču koja će raditi dok je motor u pogonu, ali i kada je vozilo parkirano. Navedeni dio iskaza sud prihvata u cijelosti budući da ga potvrđuje i iskaz svjedoka Zorana Bačića, koji je naveo da je tužitelj tražio uređaj koji se može priključiti na 220 V i raditi u mirovanju vozila. Dalje iz iskaza proizlazi da ga ni prodavatelj ni bilo tko treći nisu upozorili da hladnjača ne bi trebala biti upaljena dulje vrijeme dok je vozilo u stanju mirovanja i dok se hladnjača napaja izravno električnom energijom. Iskazao je da je dobio upute o pravilnom korištenju gospodarskog vozila, ali ne i o korištenju hladnjače. Sud i taj dio iskaza prihvata jer tuženici nisu dostavili dokaz da su tužitelju predane posebne upute o ograničenjima rada rashladnog uređaja u stand-by režimu. Dalje proizlazi da je rashladni uređaj koristio samo kada bi odlazio po školjke, odnosno u ljetnom razdoblju dva puta tjedno,

a na upit punomoćnika II. tuženika pojasnio je da bi rashladni uređaj uključio u struju svaki drugi ili treći dan tijekom ljetnog perioda, ovisno o vađenju školjaka, u razdoblju od oko tri mjeseca, da je kvar uočavao u ljetnim mjesecima kada mu je rashladni uređaj bio nužan i da bi već po samom uključivanju uočio da sustav ne hladi. Također proizlazi da je o kvarovima obavještavao I. tuženika, a I. tuženik ga je upućivao II. tuženiku. Ne sjeća se da je potpisivao radne naloge kada je vozilo odvezio u Multipartner d.o.o., gdje ga nisu posebno obavještavali o zatečenom kvaru. Iskazao je da nije stručnjak za rashladne uređaje i da može znati samo hladi li uređaj ili ne, a da bi mu u Multipartneru d.o.o. nakon pregleda rekli da je sada sve u redu i da rashladni uređaj radi. Sud i taj dio iskaza prihvaća kao uvjerljiv u dijelu u kojem tužitelj opisuje svoj položaj korisnika i nedostatak jasnih servisnih informacija. Nadalje, iz iskaza proizlazi da je zbog neispravnosti rashladnog uređaja unajmio vozilo s hladnjačom od Davora Siljana te da je najam platio na njegov račun, ne sjeća se točno koliko je Siljanu platio, navodeći da se radilo o oko 500 EUR mjesečno.

17. Iz iskaza zakonskog zastupnika II. tuženika Franka Načinovića kojega sud u pretežitom dijelu pozitivno vrijednosno cijeni budući je riječ o neposrednom i uvjerljivom iskazu, sukladnom dokumentaciji u spisu, u bitnome proizlazi da se dugi niz godina bavi nadogradnjom rashladnih uređaja na gospodarskim vozilima i da je u konkretnom slučaju ugradio rashladni uređaj Zanotti prema nalogu Hamer Tehnike d.o.o., da je II. tuženik bio ovlašten servisier Zanotti uređaja i da je tužitelj dolazio kod II. tuženika radi servisa i popravaka. Potvrdio je da je 2020. utvrđen kvar elektromotora stand-by pogona, da je elektromotor zamijenjen, da se 2021. ponovno pojavio isti kvar i da je elektromotor ponovno zamijenjen. Potvrdio je i da je 2022. utvrđeno propuštanje plina. Dalje, iz iskaza proizlazi da se kvarovi elektromotora događaju rijetko i da se iz razgovora s tužiteljem moglo naslutiti da tužitelj uređaj koristi pretežito u stand-by režimu, da su upute o pravilnom korištenju rashladnog uređaja i izvornik jamstva predane naručitelju, odnosno Hamer Tehnici d.o.o., te da pretpostavlja da je tužitelj od prodavatelja dobio upute i jamstvo. Sud taj dio iskaza ne prihvaća kao dokaz da je tužitelj doista primio upute. Riječ je, naime, o pretpostavci, a ne o neposrednom saznanju. II. tuženik nije dokazao da je tužitelju predao upute niti da ga je upozorio na ograničenja stand-by rada. Dalje iz iskaza proizlazi da je II. tuženik izdao uobičajeno jamstvo za predmetni rashladni uređaj, ali da je produljeno jamstvo izdao samo u odnosu na novo ugrađeni elektromotor na rashladnom uređaju. Sud i taj dio iskaz prihvaća budući je u suglasnosti sa dokumentacijom u spisu.

18. Iz iskaza svjedoka Hrvoja Bereka u bitnome proizlazi da je voditelj poslovnice I. tuženika u Puli i da mu je poznat poslovni odnos tužitelja i I. tuženika u vezi s kupoprodajom vozila i kasnijim problemima s rashladnim uređajem, da je tužitelj cijenu gospodarskog vozila s ugrađenim rashladnim uređajem platio I. tuženiku i da je I. tuženik vozilo isporučio tužitelju, da se u kupoprodajnom ugovoru ne spominju Hamer Tehnika d.o.o. ni II. tuženik, da I. tuženik, nakon razgovora s kupcem, odabire partnera koji će ugraditi rashladni sustav, te da ga je tužitelj, kao i drugi djelatnici I. tuženika, upoznao s činjenicom da se bavi uzgojem morskih plodova i sličnom djelatnošću. Sud prihvaća iskaz imenovanog svjedoka u navedenom dijelu budući je riječ o iskazu u skladu s dokumentacijom u spisu.

19. Iz iskaza svjedoka Jadranka Dike u bitnome proizlazi da je voditelj postprodaje kod I. tuženika i da je tužitelj u više navrata reklamirao kvar na rashladnom uređaju, da su tužitelja upućivali Hamer Tehnici d.o.o. ili II. tuženiku kao ovlaštenom

serviseru jer I. tuženik nije ovlašteni serviser rashladnih uređaja, da je od Hamer Tehnike dobio informaciju da su dva puta mijenjani elektromotori i da proizvođač nije prihvatio zamjenu kompletnog rashladnog uređaja. Sud pozitivno vrijednosno cijeni iskaz imenovanog svjedoka u navedenom dijelu budući je riječ o iskazu u skladu s dokumentacijom u spisu.

20. Iz iskaza svjedoka Andreja Dobrana u bitnome proizlazi da je bio zaposlen kod tužitelja u razdoblju od početka srpnja do sredine listopada 2022. i da je radio na poslovima vađenja, čišćenja i pakiranja školjaka, da mu je tužitelj rekao da je kupio novo Volkswagen vozilo s hladnjačom, ali da hladnjača nije ispravno radila, da je tužitelj zbog toga morao unajmiti drugo vozilo s hladnjačom, koje je svjedok vidio i koristio. Sud pozitivno vrijednosno cijeni iskaz imenovanog svjedoka u navedenom dijelu budući je riječ o iskazu u skladu s dokumentacijom u spisu.

21. Iz iskaza svjedoka Tina Černjula u bitnome proizlazi da je zaposlenik II. tuženika i da je II. tuženik ugradio rashladni uređaj po narudžbi Hamer Tehnike d.o.o., da je kod prvog javljanja tužitelja utvrđeno propuštanje radne tvari, a zatim kvar elektromotora stand-by pogona, da je isti kvar elektromotora ponovno utvrđen kasnije, da su kvarovi elektromotora rijetki i da je ponavljanje takvog kvara bilo neobično, da smatra da je uređaj vjerojatno korišten dulje od predviđenog u stand-by režimu, da nije čitao upute za korištenje, da ne zna jesu li isporučene tužitelju i da se ne sjeća da je s tužiteljem razgovarao o načinu korištenja rashladnog uređaja u mirovanju vozila, da ne zna točan uzrok kvara na elektromotoru jer se time nije bavio. Sud pozitivno vrijednosno cijeni iskaz imenovanog svjedoka u navedenom dijelu budući je riječ o uvjerljivom iskazu, danom u skladu s dokumentacijom u spisu.

22. Iz iskaza svjedoka Zorana Bačića u bitnome proizlazi da je za ugradnju i nabavu rashladnog uređaja angažirao II. tuženika, koji je nabavio i ugradio rashladni uređaj Zanotti te ga isporučio s garancijom u trajanju od dvije godine, da je II. tuženik bio ovlašteni serviser za te rashladne uređaje i da su kupci bili upućeni da se za servis ili kvar obrate izravno II. tuženiku, da mu je bilo poznato da se rashladni uređaj ugrađuje u vozilo tužitelja radi korištenja za potrebe ribarske djelatnosti, da je tužitelj tražio rashladni uređaj koji se može priključiti na napon od 220 V i koji hladi kada je vozilo u mirovanju. Sud i taj dio iskaz prihvata kao vjerodostojan budući je svjedok kazivao uvjerljivo, neposredno i sukladno dokumentaciji u spisu.

23. Iz nalaza i mišljenja vještaka strojarske struke Marina Sorića, kojega sud prihvata u cijelosti budući je riječ o jasnom, stručnom, provjerljivom i uvjerljivom nalazu i mišljenju, proizlazi da je predmet vještačenja vozilo Volkswagen Crafter 35, registarske oznake PU-555-VP, broj šasije WV1ZZSYZK9066828, s rashladnim uređajem Zanotti Z250S-F, da je je tužitelj 8. ožujka 2019. sklopio ugovor o kupoprodaji predmetnog novog teretnog vozila s rashladnim uređajem, a da je dana 18. lipnja 2019. preuzeo vozilo s rashladnim uređajem koji ima uredan ATP certifikat, da je jamstveni rok na rashladni uređaj iznosio 24 mjeseca, da pri primopredaji vozila nisu utvrđeni materijalni nedostaci i da vozilo, promatrano kao motorno vozilo, odgovara opisu, vrsti i kvaliteti iz kupoprodajnog ugovora, da problemi odnosno nedostaci s rashladnim uređajem počinju nakon nekoliko mjeseci po preuzimanju vozila, te da je vozilo, unatoč čestim popravcima, svake naredne godine imalo problema u radu rashladnog uređaja. Dalje proizlazi da je prema radnim nalogima utvrđeno da je 2020. izvršena zamjena elektromotora stand-by pogona i nadopuna plina, da je 2021. ponovno izvršena

zamjena elektromotora stand-by pogona, a da je 2022. utvrđeno curenje plina i izvršena nadopuna, da vozilo nema voznih nedostataka, ali da rashladni uređaj nije u funkciji te je stoga zaključio da vozilo nema sve funkcionalne karakteristike iz ugovora o kupoprodaji i da vozilo s ovakvim rashladnim uređajem nije pogodno za namjenu skladištenja pokvarljive robe u rashladnom prostoru pri niskim temperaturama prema ATP certifikatu. Nadalje je zaključio da je dvostruka zamjena standby elektromotora unutar dvije do tri godine neuobičajena i ekonomski neodrživa, jer su elektromotori kvalitetnih rashladnih uređaja projektirani za znatno dulji vijek trajanja, da su se serviseri usredotočili na posljedicu, odnosno na to da ne radi stand-by način, umjesto na uzrok, koji može biti curenje plina ili kompresor koji stvara otpor ili nepravilno vuče struju, a što da ukazuje na nedostatak sustavne dijagnostike serviseru. Dalje, iz nalaza i mišljenja proizlazi da je kompresor srce rashladnog sustava i da kvar kompresora može dovesti do povećane potrošnje struje, pregrijavanja i ubrzanog trošenja elektromotora, nepravilnih tlakova i kvarova električnih komponenti, da dugotrajno kontinuirano korištenje stand-by režima nije uobičajena praksa i da može opteretiti električne instalacije, kompresor i druge komponente, da su curenje rashladnog sredstva, zamjena elektromotora standby pogona i kvar kompresora među najbitnijim kvarovima rashladne jedinice, jer bez rashladnog plina nema hlađenja i nema zaštite kvarljive robe. Vještak je utvrdio i približnu cijenu novog rashladnog uređaja s ATP certifikatom te troškove demontaže, montaže, punjenja rashladnim sredstvom i testiranja.

23.1. Na usmenom saslušanju vještak je ostao kod pisanog nalaza i mišljenja. Sud njegov iskaz prihvaća, kako je već ranije obrazloženo, jer je logičan, utemeljen na dokumentaciji i pregledu vozila, te nije doveden u sumnju drugim izvedenim dokazima. Pritom valja reći kako sud nije osobno obavio uviđaj vozila jer se odlučne činjenice odnose na tehnička pitanja iz područja strojarske struke, funkcionalnost rashladnog uređaja, stanje kompresora, elektromotora, rashladnog sredstva, uzroke curenja plina i trošak zamjene ili sanacije, dakle okolnostima koje sud ne može utvrditi vlastitim opažanjem bez stručnog znanja, nego upravo vještačenjem po osobi odgovarajuće struke. Osim toga, punomoćnik tužitelja i punomoćnik II. tuženika izjavili su da su suglasni da vještak pregleda vozilo bez nazočnosti sudskog izaslanstva i stranaka, a I. tuženik je podneskom od 7. travnja 2025. također dao suglasnost da vještak obavi pregled vozila bez neposrednog sudjelovanja suda. Sud je stoga rješenjem o vještačenju ovlastio vještaka da vozilo pregleda bez prisutnosti suda i stranaka. Strankama time nije bilo uskraćeno pravo raspravljanja, jer su se mogle očitovati na nalaz i mišljenje i postavljati pitanja vještaku na ročištu tijekom usmenog izlaganja nalaza i mišljenja.

24. Glede pravodobnosti obavijesti o kvaru odnosno nedostatku valja reći da je sud pri ocjeni pravodobnosti obavijesti o nedostatku pošao od činjenice da se u ovom predmetu ne radi o jednokratnoj reklamaciji podnesenoj tek nakon proteka jamstvenog roka, nego o nizu prijava kvarova i servisnih intervencija tijekom 2020., 2021. i 2022. godine. Tužitelj je kvar od 25. svibnja 2020. prijavio unutar jamstvenog roka, što potvrđuje i zakonski zastupnik II. tuženika navodeći da je taj kvar otklonjen jer je bio reklamiran u jamstvenom roku. Kvar od 31. srpnja 2020. također je prijavljen u jamstvenom roku, a II. tuženik je vozilo primio i zamijenio elektromotor stand-by pogona. Time je II. tuženik prihvatio da je prijava pravodobna i da se kvar otklanja u jamstvenom režimu. Ponavljanje kvara u 2021. godini, koje je dovelo do ponovne zamjene elektromotora standby pogona, također je bilo prijavljeno II. tuženiku, a II.

tuženik je zamjenu izvršio bez naplate i dao produljeno jamstvo najmanje za zamijenjeni elektromotor. Sud iz toga zaključuje da je i taj kvar prijavljen pravodobno i u okviru odnosa jamstvenog odnosno servisnog otklanjanja nedostatka. U ožujku odnosno proljeću 2022. tužitelj je ponovno prijavio kvar rashladnog uređaja zbog propuštanja rashladne tvari. Iako II. tuženik tvrdi da tada njegovo jamstvo više nije vrijedilo, sam priznaje da je popravak obavljen nenaplatno radi očuvanja dobrog poslovnog odnosa. Sud iz toga zaključuje da je II. tuženik i tada bio obaviješten o kvaru te da je kvar stvarno postojao.

24.1. Sud ne prihvaća prigovor tuženika da tužitelj nije pravodobno obavještavao o nedostacima. Iz izvedenih dokaza proizlazi da je tužitelj kvarove prijavljivao čim bi se manifestirali u uporabi, osobito tijekom ljetnih mjeseci kada je rashladni uređaj trebao raditi, a da su tuženici po tim prijavama i postupali. U odnosu na I. tuženika pravodobnost obavijesti proizlazi iz iskaza tužitelja da je kvarove prijavljivao poslovnici I. tuženika u Puli, kao i iz iskaza svjedoka Jadranka Dike i Hrvoja Bereka, koji potvrđuju da je I. tuženik bio upoznat s reklamacijama i da je tužitelja upućivao prema Hamer Tehnici d.o.o. ili II. tuženiku. U odnosu na II. tuženika pravodobnost obavijesti proizlazi iz samog zaprimanja vozila na servis i izvršenja popravaka. Činjenica da II. tuženik tvrdi da određeni radni nalozi nisu predavani tužitelju, ili da su radni nalozi izdani greškom jer se radilo o jamstvenim popravcima, ne dovodi u pitanje pravodobnost prijava. Naprotiv, sama činjenica da je II. tuženik vozilo primao na popravak i obavljao intervencije potvrđuje da je bio obaviješten o kvarovima.

25. Na temelju svih, gore obrazloženih, izvedenih dokaza sud utvrđuje da je I. tuženik tužitelju prodao vozilo Volkswagen Crafter 35 s ugrađenim rashladnim uređajem, izolacijom i ATP certifikatom, da je rashladni uređaj bio dio ugovorenog predmeta kupoprodaje i da je vozilu trebao dati funkcionalnost hladnjače, da je I. tuženiku bila poznata posebna namjena vozila, odnosno činjenica da tužitelj kupuje vozilo radi obavljanja djelatnosti koja uključuje prijevoz i privremeno čuvanje lako kvarljive robe, da je rad rashladnog uređaja u mirovanju vozila bio jedna od bitnih funkcionalnosti koje je tužitelj tražio i zbog kojih je vozilo kupio, da tužitelj nije dokazano upozoren da se rashladni uređaj ne smije višesatno koristiti u stand-by režimu, niti je dokazano da su mu predane upute koje jasno sadržavaju takvo ograničenje, da su se kvarovi rashladnog uređaja ponavljali, da su uključivali propuštanje rashladne tvari, kvarove elektromotora standby pogona i problem kompresora, te da su ti kvarovi bitni za funkciju rashladne jedinice, da popravci koje je obavljao II. tuženik nisu trajno otklonili uzrok kvara. S time u svezi sud posebno utvrđuje da II. tuženik nije proveo sustavnu dijagnostiku uzroka ponavljanja kvarova, nego je pretežito otklanjao posljedice. Konačno, utvrđeno je da rashladni uređaj ni u vrijeme vještačenja nije bio funkcionalan.

25.1. Posljedično navedenome, sud utvrđuje da je tužitelj zbog nefunkcionalnosti rashladnog uređaja bio lišen uredne uporabe vozila kao hladnjače i da je zbog toga koristio zamjensko rashladno vozilo.

26. Budući da je ugovor o kupoprodaji sklopljen 8. ožujka 2019., na spor se primjenjuju odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005,

41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, dalje u tekstu: ZOO) koje su vrijedile u vrijeme zaključenja ugovora.

27. Prema članku 9. ZOO-a, sudionik u obveznom odnosu dužan je ispuniti svoju obvezu i odgovoran je za njezino ispunjenje. Prema članku 10. stavku 2. ZOO-a, sudionik u obveznom odnosu dužan je u ispunjavanju obveze iz svoje profesionalne djelatnosti postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima, odnosno pažnjom dobrog stručnjaka.

28. Prema članku 400. ZOO-a, prodavatelj odgovara za materijalne nedostatke stvari koje je stvar imala u trenutku prijelaza rizika na kupca, bez obzira na to je li mu to bilo poznato, a odgovara i za one materijalne nedostatke koji se pojave nakon prijelaza rizika na kupca ako su posljedica uzroka koji je postojao prije toga.

29. Prema članku 401. ZOO-a, nedostatak postoji ako stvar nema potrebna svojstva za redovitu uporabu ili promet, ako nema potrebna svojstva za posebnu uporabu za koju je kupac nabavlja, a koja je bila poznata prodavatelju ili mu je morala biti poznata, kao i ako stvar nema svojstva i odlike koje su izrijeком ili prešutno ugovorene.

30. U konkretnom slučaju sud utvrđuje da vozilo, zbog nefunkcionalnosti rashladnog uređaja, nije imalo ugovorenu funkcionalnost vozila hladnjače i nije bilo prikladno za posebnu namjenu za koju ga je tužitelj nabavio, a koja je I. tuženiku bila poznata ili mu je morala biti poznata.

31. I. tuženik odgovara kao prodavatelj jer je tužitelju prodao vozilo s rashladnim uređajem kao ugovorenom funkcionalnom cjelinom. Okolnost da rashladni uređaj nije sam proizveo, ugradio ili servisirao nije odlučna prema tužitelju. Prodavatelj može imati regresna prava prema osobama koje su sudjelovale u ugradnji ili servisiranju, ali to ne isključuje njegovu odgovornost prema kupcu.

32. Prema članku 410. stavku 1. ZOO-a u tekstu mjerodavnom za ovaj ugovor, kupac koji je pravodobno i uredno obavijestio prodavatelja o nedostatku mogao je po svom izboru zahtijevati uklanjanje nedostatka, predaju druge stvari bez nedostatka, sniženje cijene ili raskid ugovora. Prema stavku 2. istog članka, kupac u svakom od tih slučajeva ima pravo i na popravljjanje štete.

33. Sud stoga prihvaća pravno shvaćanje da tužitelj ima pravo izabrati zamjenu neispravnog rashladnog uređaja kao način reparacije. Ugovor je sklopljen prije izmjena ZOO-a iz 2021. godine, pa se ne primjenjuje kasnije uvedeno ograničenje izbora popravka ili zamjene prema kriteriju nerazmjernosti troškova. Činjenica da vještak tehnički navodi da je intencija proizvođača zamjena dijelova u kvaru ne oduzima tužitelju pravo izbora prema tada mjerodavnom članku 410. ZOO-a, osobito zato što su prethodni popravci bili višekratni i nisu trajno otklonili kvar.

34. Prema člancima 423. i 424. ZOO-a, kupac kojem je dano jamstvo može u jamstvenom roku zahtijevati popravak ili zamjenu stvari, a ima i pravo na naknadu štete zbog toga što je bio lišen uporabe stvari od trenutka traženja popravka ili zamjene do njihova izvršenja.

35. U odnosu na II. tuženika sud polazi od toga da njegova odgovornost ne proizlazi iz položaja prodavatelja predmetnog vozila, nego iz njegova položaja profesionalnog serviseru i jamstveno-servisnog subjekta koji je preuzimao vozilo radi pregleda i popravka rashladnog uređaja, obavljao servisne intervencije, mijenjao dijelove rashladnog sustava i vraćao vozilo tužitelju kao ispravno. Prema članku 10. stavku 2. ZOO-a, II. tuženik je kao osoba koja ispunjava obvezu iz svoje profesionalne djelatnosti bio dužan postupati s povećanom pažnjom, prema pravilima struke i običajima, odnosno pažnjom dobrog stručnjaka. Nadalje, prema članku 590. ZOO-a, popravak stvari predstavlja ugovor o djelu, a prema člancima 604. do 610. ZOO-a izvođač odgovara za nedostatke obavljenog djela, pri čemu naručitelj koji je uredno obavijestio izvođača o nedostatku može zahtijevati njegovo otklanjanje i ima pravo na naknadu štete koju zbog toga trpi. U konkretnom slučaju nije riječ o jednokratnom i uspješnom popravku, nego o višekratnim servisnim intervencijama na istom rashladnom sustavu, uključujući ponovljene zamjene elektromotora stand-by pogona i otklanjanje propuštanja rashladne tvari, nakon kojih rashladni uređaj nije trajno doveden u funkcionalno stanje. Iz nalaza vještaka proizlazi da su se serviseri usredotočili na posljedicu, odnosno na nefunkcioniranje stand-by načina rada, umjesto na utvrđivanje i otklanjanje uzroka kvara, koji se mogao odnositi na curenje plina, kompresor ili druge elemente sustava, što upućuje na nedostatak sustavne dijagnostike. Slijedom toga, sud zaključuje da se pravo tužitelja prema II. tuženiku ne iscrpljuje u ponovnom parcijalnom popravku istih dijelova, jer bi takvo tumačenje značilo da kupac odnosno korisnik mora trpjeti beskonačno ponavljanje neuspješnih servisnih zahvata. Budući da je rashladni uređaj funkcionalna cjelina, a prethodni popravci nisu otklonili uzrok ponavljajućih kvarova niti su uređaj trajno doveli u stanje ugovorene uporabljivosti, zamjena rashladnog uređaja predstavlja dopušten i razmjeran način konačnog otklanjanja nedostatka obavljenih popravaka i posljedica neurednog servisiranja. Na isti zaključak upućuju i odredbe članaka 423. do 425. ZOO-a o jamstvu za ispravnost stvari, prema kojima kupac kojem je dano jamstvo može u jamstvenom roku zahtijevati popravak ili zamjenu stvari, a u slučaju zamjene ili bitnog popravka dijela stvari jamstveni rok ponovno teče za taj dio. Iako u ovom postupku nije utvrđeno da je produljeno jamstvo izričito dano za cijeli rashladni uređaj, nego najmanje za zamijenjeni elektromotor, činjenica da je II. tuženik obavljao jamstvene popravke, davao produljeno jamstvo za zamijenjeni dio i potom nije stručno dijagnosticirao uzrok ponavljajućih kvarova, opravdava nalaganje zamjene rashladnog uređaja i prema II. tuženiku kao oblik otklanjanja posljedica neurednog jamstveno-servisnog postupanja. Drugim riječima, prema II. tuženiku zamjena rashladnog uređaja ne nalaže se zato što bi II. tuženik bio prodavatelj vozila, nego zato što je kao profesionalni serviser, protivno članku 10. stavku 2. ZOO-a i pravilima o odgovornosti izvođača za nedostatke obavljenog djela, višekratno neuspješno otklanjao kvarove i propustio sustavno utvrditi te otkloniti njihov uzrok.

36. Prigovor tuženika da je tužitelj nepravilno koristio stand-by režim nije osnovan kao razlog oslobođenja od odgovornosti. Sud prihvata nalaz vještaka da dugotrajno korištenje stand-by režima može biti tehnički rizično i da rad mjesecima svake noći nije uobičajena praksa. Međutim, tuženici nisu dokazali da je tužitelj bio jasno upozoren na takva ograničenja. Naprotiv, utvrđeno je da je upravo mogućnost rada uređaja dok vozilo miruje bila jedna od bitnih traženih funkcionalnosti. Tužitelju se ne može staviti na teret da je koristio uređaj protivno uputama kada nije dokazano da su mu takve upute predane ili da je bio upozoren na ograničenja uporabe.

37. Slijedom navedenog, sud zaključuje da prodavatelj odgovara kupcu za to da prodana stvar ima ugovorena svojstva i da je prikladna za posebnu uporabu koja je prodavatelju bila poznata ili mu je morala biti poznata. U ovom predmetu utvrđeno je da je tužitelj kupovao vozilo upravo kao vozilo hladnjaču, za potrebe djelatnosti povezane s prijevozom i privremenim čuvanjem lako kvarljive robe. Utvrđeno je i da je mogućnost rada rashladnog uređaja u mirovanju vozila bila jedna od bitnih traženih funkcionalnosti. Zbog toga eventualno ograničenje tvorničkog jamstva za osnovno vozilo ne isključuje odgovornost I. tuženika kao prodavatelja za materijalne nedostatke prodane stvari, odnosno za nepostojanje ugovorene funkcionalnosti vozila hladnjače. Takvo ograničenje jamstva može biti relevantno samo za ocjenu opsega jamstvene obveze proizvođača odnosno prodavatelja po tvorničkom jamstvu, ali ne i za odbijanje tužbe zbog promašene pasivne legitimacije. Ako I. tuženik smatra da je nedostatak posljedica postupanja ugraditelja, servisera ili nekog drugog subjekta u poslovnom lancu, ta okolnost može biti predmet njihova međusobnog regresnog odnosa, ali ne isključuje pravo tužitelja da zahtjev istakne prema I. tuženiku kao prodavatelju vozila s ugovorenim rashladnim uređajem. Stoga sud prigovor promašene pasivne legitimacije I. tuženika odbija kao neosnovan.

38. Slijedom navedenog, sud dodatno zaključuje da je neosnovan i prigovor promašene pasivne legitimacije istaknut po II. tuženiku. Naime, kako je već ranije obrazloženo, II. tuženik također ističe prigovor promašene pasivne legitimacije, navodeći da s tužiteljem nije sklopio kupoprodajni ugovor, da nije poslovao s I. tuženikom ni s tužiteljem u vezi s prodajom vozila, nego da je postupao prema nalogu Hamer Tehnike d.o.o., koja je obavljala termoizolaciju vozila i koja mu je vozilo dostavila radi ugradnje rashladnog uređaja. Sud taj prigovor prihvaća samo u dijelu u kojem II. tuženik ističe da nije prodavatelj predmetnog vozila. U tom dijelu sud utvrđuje da II. tuženik ne odgovara tužitelju po pravilima o prodavateljevoj odgovornosti za materijalne nedostatke prodane stvari, jer kupoprodajni ugovor s tužiteljem nije sklopio II. tuženik, nego I. tuženik. Međutim, taj prigovor, kako je već ranije obrazloženo, nije osnovan. Iz izvedenih dokaza proizlazi da je II. tuženik bio subjekt koji je nabavio i ugradio rashladni uređaj Zanotti, da je u relevantno vrijeme bio generalni zastupnik odnosno ovlaštenu servisera za takve rashladne uređaje, te da je uređaj isporučen s garancijom u trajanju od dvije godine. Nadalje, iz iskaza zakonskog zastupnika II. tuženika proizlazi da je II. tuženik već u proljeće 2020. imao neposredan kontakt s tužiteljem, kada je tužitelj dovezao predmetno vozilo na redovni servis, da je II. tuženik taj servis obavio i naplatio tužitelju, te da je nakon toga tužitelj kod II. tuženika reklamirao kvar rashladnog uređaja u stand-by režimu. Iz istog iskaza proizlazi da je II. tuženik obavljao popravke rashladnog uređaja, uključujući zamjenu elektromotora stand-by pogona i otklanjanje propuštanja rashladne tvari, te da je produljeno jamstvo dano najmanje za novo ugrađeni elektromotor. Stoga odnos II. tuženika prema tužitelju nije ostao samo na razini unutarnjeg odnosa II. tuženika s Hamer Tehnikom d.o.o., nego je naknadno nastao i neposredan jamstveno-servisni odnos između tužitelja kao korisnika vozila i II. tuženika kao profesionalnog servisera. Činjenica da je II. tuženik prvotno postupao po nalogu Hamer Tehnike d.o.o. može biti relevantna za razgraničenje eventualnih međusobnih obveza između II. tuženika i Hamer Tehnike d.o.o., ali ne isključuje odgovornost II. tuženika prema tužitelju za radnje koje je sam obavljao kao ovlaštenu servisera i jamstveni subjekt. II. tuženik se ne tereti kao prodavatelj vozila, nego kao subjekt koji je ugradio i servisirao rashladni uređaj, provodio jamstvene popravke, preuzimao vozilo radi pregleda i popravka, vraćao ga tužitelju kao ispravno te pritom, prema nalazu vještaka, nije proveo sustavnu

dijagnostiku stvarnog uzroka ponavljajućih kvarova. Njegova odgovornost stoga proizlazi iz jamstveno-servisnog odnosa, pravila o popravku stvari odnosno ugovoru o djelu, te iz obveze postupanja s pažnjom dobrog stručnjaka.

39. Dakle, kako to proizlazi iz ranijeg obrazloženja, I. i II. tuženik odgovaraju po različitim pravnim osnovama, ali za istu posljedicu. I. tuženik odgovara kao prodavatelj vozila s nedostatkom, a II. tuženik kao jamstveno-servisni subjekt koji nije uredno dijagnosticirao i otklonio uzrok ponavljajućih kvarova.

40. Zamjena rashladnog uređaja po svojoj je naravi nedjeljiva činidba jer se ne može djelomično izvršiti od strane jednog, a djelomično od strane drugog tuženika. Na nedjeljive obveze s više dužnika odgovarajuće se primjenjuju pravila o solidarnim obvezama.

41. U odnosu na naknadu štete, solidarnost proizlazi iz pravila o odgovornosti više osoba za istu štetu. Propusti I. i II. tuženika doveli su do iste štetne posljedice, odnosno nefunkcionalnosti rashladnog uređaja i potrebe tužitelja da koristi zamjensko vozilo. Budući da se udjeli pojedinih tuženika prema tužitelju ne mogu razlučiti, tuženici tužitelju odgovaraju solidarno.

42. Ova odluka ne utječe na eventualne regresne odnose između tuženika ili prema trećim osobama, jer ti odnosi nisu predmet ovog postupka.

43. Tužitelj potražuje naknadu štete u iznosu od 30.000,00 kn, odnosno 3.981,18 EUR, na ime troška najma zamjenskog rashladnog vozila.

44. Zahtjev za naknadu štete zbog najma zamjenskog vozila sud je ocjenjivao prema čl. 342. i čl. 346. ZOO-a, kojima je propisano da vjerovnik, u slučaju neispunjenja ili neurednog ispunjenja obveze, ima pravo na naknadu obične štete i izmakle koristi koju je dužnik morao predvidjeti kao moguću posljedicu povrede obveze. Trošak najma zamjenskog rashladnog vozila predstavlja običnu štetu u smislu čl. 1046. ZOO-a, jer se radi o stvarnom umanjenju imovine tužitelja.

44.1. U odnosu na I. tuženika sud je primijenio i čl. 410. st. 2. ZOO-a, prema kojem kupac, uz prava zbog materijalnog nedostatka, ima pravo i na popravljivanje štete. U odnosu na II. tuženika sud je primijenio čl. 424. st. 2. ZOO-a o šteti zbog lišenosti uporabe stvari u jamstvenom odnosu te čl. 608. ZOO-a, prema kojem naručitelj kod nedostatka obavljenog djela ima pravo na naknadu štete.

44.2. Budući da je tužitelj zbog nefunkcionalnosti rashladnog uređaja bio lišen uporabe vozila kao hladnjače, a takvo mu je vozilo bilo potrebno za djelatnost, trošak najma zamjenskog vozila predstavlja štetu u uzročnoj vezi s povredama obveza tuženika. Kako su I. i II. tuženik svojim različitim propustima pridonijeli istoj šteti, odgovaraju solidarno prema čl. 1107. ZOO-a, uz zakonsku zateznu kamatu prema čl. 29. ZOO-a.

44.3. Za osnovanost zahtjeva za naknadu štete potrebno je utvrditi postojanje povrede obveze odnosno štetne radnje, nastanak štete, uzročnu vezu između povrede obveze i štete te odgovornost tuženika.

45. U konkretnom slučaju povreda obveze I. tuženika sastoji se u tome što je tužitelju prodao vozilo koje zbog nefunkcionalnosti rashladnog uređaja nije ostvarivalo ugovorenu funkciju vozila hladnjače i nije bilo prikladno za posebnu namjenu koja je prodavatelju bila poznata. Povreda obveze II. tuženika sastoji se u neurednom jamstveno-servisnom otklanjanju kvarova, odnosno u nepotpunoj dijagnostici uzroka ponavljanih kvarova.

46. Nastanak štete sud utvrđuje iz navoda tužitelja, iskaza tužitelja i iskaza svjedoka Andreja Dobrana, kao i iz dokumentacije o najmu i plaćanju zamjenskog vozila ako je ista priložena spisu. Tužitelj je iskazao da je zbog neispravnosti rashladnog uređaja bio primoran unajmiti vozilo s hladnjačom od Davora Siljana te da je najam platio na njegov račun. Svjedok Andrej Dobran potvrdio je da mu je tužitelj govorio da hladnjača na novom vozilu ne radi, da je zbog toga morao unajmiti drugo vozilo s hladnjačom i da je svjedok to vozilo vidio te se njime koristio u poslovima kod tužitelja. Sud iz tih iskaza utvrđuje da tužitelj nije iznajmio zamjensko vozilo proizvoljno ili iz komfora, nego zato što mu je za obavljanje djelatnosti bilo potrebno funkcionalno rashladno vozilo. Tužitelj se bavio djelatnošću koja uključuje vađenje, pakiranje, prijevoz i čuvanje školjkaša i drugih lako kvarljivih proizvoda, pa bez funkcionalnog rashladnog vozila nije mogao uredno obavljati poslovanje u ljetnim mjesecima.

47. Uzročnu vezu sud utvrđuje iz činjenice da se najam zamjenskog vozila veže uz razdoblja u kojima rashladni uređaj na vozilu tužitelja nije ostvarivao ugovorenu funkcionalnost. Iz radnih naloga i iskaza zakonskog zastupnika II. tuženika proizlazi da se rashladni uređaj u razdoblju od 31. srpnja 2020. do 2. rujna 2020. nije mogao koristiti u mirovanju vozila, a da se sličan kvar ponovio i u 2021. godini, te i u 2022. Iz nalaza vještaka proizlazi da je vozilo, unatoč čestim popravcima, svake naredne godine imalo probleme u radu rashladnog uređaja i da uređaj u vrijeme vještačenja nije bio funkcionalan.

48. Sud stoga zaključuje da je najam zamjenskog vozila u periodu od dva mjeseca i to od 10. srpnja 2022. do 10. rujna 2022. bio objektivno opravdan. Tužitelj je morao osigurati vozilo s funkcionalnom hladnjačom kako bi mogao prevoziti i čuvati kvarljivu robu, a vlastito vozilo tu funkciju nije moglo ostvariti zbog kvarova rashladnog uređaja.

49. U pogledu visine štete, sud cijeni da tužitelj potražuje 30.000,00 kn, odnosno 3.981,18 EUR, a taj iznos odgovara cijeni ugovorenog dvomjesečnog najma. Tužitelj je u iskazu naveo da je najam platio Davoru Siljanu na njegov račun, ali se nije mogao točno sjetiti iznosa, navodeći da misli da se radilo o oko 500 EUR mjesečno, dok svjedok Dobran potvrđuje korištenje zamjenskog vozila. Na temelju navedenog, neovisno o okolnosti da se tužitelj nije mogao sjetiti točno uplaćenog iznosa, sud je prihvatio tužiteljev iskaz kao dokazno sredstvo za utvrđenje činjenice isplate ugovorene cijene najma budući da je tužitelj kazivao jasno, logično, uvjerljivo, neposredno i sukladno dokumentaciji u spisu.

50. Slijedom navedenog sud zaključuje da su ispunjene pretpostavke odgovornosti za štetu jer postoji povreda obveze tuženika budući da rashladni uređaj nije imao ugovorenu funkcionalnost i jer popravci nisu trajno otklonili kvar; postoji šteta u vidu troška najma zamjenskog vozila; postoji uzročna veza jer je najam bio posljedica nemogućnosti korištenja vlastitog vozila kao hladnjače; postoji odgovornost tuženika

jer I. tuženik odgovara kao prodavatelj vozila s ugovorenim rashladnim sustavom, a II. tuženik kao jamstveni i servisni subjekt koji nije postupio s pažnjom dobrog stručnjaka.

51. Sud ne prihvaća prigovor da najam zamjenskog vozila nije bio osnovan. Iz provedenih dokaza proizlazi da tužitelj nije mogao čekati konačno rješenje spora niti odustati od poslovanja u razdoblju u kojem rashladni uređaj nije radio, nego je radi smanjenja štete i održavanja djelatnosti morao koristiti drugo rashladno vozilo.

52. Stoga je zahtjev za naknadu štete zbog najma zamjenskog vozila osnovan u iznosu od 3.981,18 EUR.

53. Nakon provedenog dokaznog postupka sud nalazi da je tužbeni zahtjev osnovan. Kako je prihvaćen primarni zahtjev za zamjenu rashladnog uređaja i naknadu štete, nije bilo potrebe odlučivati o eventualno kumuliranom zahtjevu za isplatu novčane protuvrijednosti novog rashladnog uređaja.

54. Odluka o troškovima postupka temelji se na članku 154. stavku 1. ZPP-a, jer je tužitelj uspio u parnici, pa su mu tuženici dužni naknaditi troškove potrebne za vođenje postupka. Prilikom odmjeravanja troškova sud je primijenio i članak 155. ZPP-a, prema kojem stranci pripada samo naknada troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice, pri čemu se troškovi odvjetničkog zastupanja odmjeravaju prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj: Narodne novine br. 138/2023, 107/2025, dalje u tekstu: Tarifa). Budući da su tuženici solidarno odgovorni u glavnoj stvari, solidarno odgovaraju i za troškove postupka, sukladno članku 161. stavku 3. ZPP-a.

54.1. Tužitelj je trošak postupka zatražio određeno i pravodobno, do zaključenja glavne rasprave, u smislu članka 164. ZPP-a. Sud je ocijenio da su zatražene odvjetničke radnje bile potrebne za vođenje postupka, jer se radilo o sporu u kojem su bile sporne i osnova i visina tužbenog zahtjeva, pasivna legitimacija oba tuženika, pravodobnost reklamacija, pravna osnova odgovornosti, uzrok kvarova rashladnog uređaja te visina štete. Prema vrijednosti predmeta spora tužitelju pripada nagrada za sastav tužbe prema Tbr. 7. Tarife u iznosu od 200,00 EUR. Sud je tužitelju priznao taj trošak jer je tužba bila nužna za pokretanje postupka i sadržavala je činjeničnu i pravnu osnovu zahtjeva. Tužitelju su priznati i troškovi podnesaka od 10.10.2022., 07.03.2024., 24.12.2024. i 10.01.2025. u iznosu od po 50,00 EUR, prema Tbr. 8. t. 4. Tarife. Sud je ocijenio da su navedeni podnesci bili potrebni za vođenje postupka, ali da prema svom sadržaju predstavljaju ostale podneske, za koje odvjetniku pripada 25% nagrade iz Tbr. 7., odnosno u ovom predmetu 50,00 EUR po podnesku. Tužitelju je priznat i trošak podneska od 17.09.2025. u iznosu od 200,00 EUR jer je prema sadržaju podneska ocijenio da se radi o obrazloženom podnesku od značaja za raspravljanje o glavnoj stvari, odnosno o podnesku kojim se tužitelj očitovao na odlučne okolnosti postupka, pa je taj trošak priznat u visini nagrade za tužbu prema Tbr. 8. t. 1. u vezi s Tbr. 7. Tarife. Tužitelju su priznati troškovi pristupa ročištima od 21.01.2025., 02.04.2025., 03.04.2025., 08.07.2025. i 14.04.2026., svaki u iznosu od po 200,00 EUR, prema Tbr. 9. Tarife. Na tim se ročištima raspravljalo o glavnoj stvari odnosno izvodili su se dokazi saslušanjem stranaka, svjedoka i vještaka, pa tužitelju za svako od tih ročišta pripada nagrada u visini nagrade iz Tbr. 7. Tarife. Slijedom navedenog, tužitelju pripada nagrada za odvjetničke radnje u ukupnom iznosu od 1.600,00 EUR. Na navedeni iznos tužitelju pripada i PDV od 25% prema Tbr. 46.

Tarife, u iznosu od 400,00 EUR, pa ukupni priznati trošak odvjetničkog zastupanja iznosi 2.000,00 EUR.

54.2. Tužitelju je priznat i trošak sudske pristojbe za tužbu iznos od 88,99 EUR i za presudu iznos od 88,99 EUR prema Zakonu o sudskim pristojbama (Narodne novine br. 118/2018, 51/2023) i važećoj Tarifi sudskih pristojbi, dakle na polovicu sudskih pristojbi za tužbu i presudu obzirom da rizik nepravovremene uplate pristojbe ne može snositi protivna strana (arg. čl. Z. stavak 1. i 2. Zakona o sudskim pristojbama). Odluka o tijeku i stopi zatezne kamate donijeta je sukladno članku 29. stavak 1. i 2. ZOO-a propisanu za "ostale" odnose.

55. Slijedom svega navedenog valjalo je odlučiti kao u izreci.

U Pazinu 29. svibnja 2026.

Sutkinja
Andrea Jelenić Pitoski

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku petnaest dana od dana primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Presuda zbog ogluhe ne može se pobijati zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 353. stavak 2. ZPP).

DNA:

- tužitelju po pun. uz rješenje o pristojbi,
- I tuženiku po pun.,
- II. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-c7ab8**

Kontrolni broj: **07148-af758-fa533**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ANDREA JELENIĆ PITOSKI, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.